

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2093/2020
21.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА, село ..., Град ..., чији је пуномоћник Мина Миљковић, адвокат из ..., против туженог ББ, село ..., Град ..., чији је пуномоћник Роберт Лапчевић, адвокат из ..., ради издржавања детета, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 562/19 од 17.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 562/19 од 17.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П2 100/19 од 20.08.2019. године, у ставу I изреке обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце ВВ и ГГ месечно плаћа износ од 7.000,00 динара и износ од 5.000,00 динара, почев од 11.07.2018. године па убудуће према условима предвиђеним у овом ставу изреке пресуде. У ставу II изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу у коме је тужила тражила да се обавезе тужени да на име свог дела доприноса за издржавање деце плаћа додатни износ од 1.000,00 динара и износ од 2.000,00 динара. У ставу III изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 562/19 од 17.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставовима I и III изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је учињена друга битна повреда одредби парничног поступка, на које је указано у садржини ревизије.

Према стању у списима, парничне странке су закључиле брак дана ...2001. године у У брачној заједници, која је престала током јула 2018. године, рођено је двоје малолетне деце и то ВВ, дана ...2002. године и ГГ, дана ...2006. године. Имајући у виду да су брачни односи парничних странака поремећени њихов брак је разведен, а малолетна деца су поверена мајци на негу, бригу и старање и самостално вршење родитељског права. У погледу утврђених трошкова издржавања малолетне деце, исти се свде на задовољење основних потреба за исхраном, обућом и одећом, као и у вези трошкова који се односе на школске обавезе и на месечном нивоу износе 15.000,00 динара за ВВ и 12.000,00 динара за ГГ. Тужила није запослена и месечно зарађује око 36.000,00 динара по основу привремених и повремених послова. Са малолетном децом и својом мајком, која је пензионер, живи у породичној кући. Тужени је запослен у предузећу „ДД“ а.д. ..., али су његова месечна примања у висини од 43.000,00 динара до 53.000,00 динара оптерећена обавезом сервисирања кредита у месечном износу од 29.000,00 динара. У поступку пред Центром за социјални рад тужени је истакао да би могао да доприноси издржавању деце у месечном износу од 12.000,00 динара. Осим малолетне деце, странке немају обавезу издржавања других лица.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да су се стекли услови да се обавезе тужени да доприноси издржавању своје малолетне деце, са којом не живи у заједници, у месечном износу од 12.000,00 динара (7.000,00 динара за издржавање мал. ВВ и 5.000,00 динара за издржавање мал. ГГ), имајући у виду утврђене потребе деце, као поверилаца издржавања, затим могућности туженог, као дужника издржавања, животни стандард парничних странака, као родитеља, те минималну суму издржавања као корективни фактор.

Сагласно члану 67. и 68. став 1. и 2. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05, 72/11 и 6/15), право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према члану 73. и 160. став 1. Закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Према одредби члана 160. став 1. Породичног закона, висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна и о минималној суми издржавања, дефинисаној одредбом члана 160. став 4. истог закона. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3.). Према члану 162. став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Не могу се уважити као основани ревизијски наводи туженог о погрешној примени материјалног права, имајући у виду да су нижестепени судови правилном применом критеријума из члана 160. Породичног закона утврдили месечне потребе малолетне деце, са аспекта уобичајених потреба деце тог узраста. Сагласно изнетом, правилно су ови судови одредили висину обавезе туженог да доприноси издржавању малолетног сина и ћерке, у збирном износу од 12.000,00 динара месечно, сходно утврђеним објективним могућностима туженог и његовим животним стандардом. Досуђени износ, уз допринос мајке, како у новцу, тако и кроз рад, бригу и старање које свакодневно улаже, неопходан је за издржавање заједничке малолетне деце парничних странака, којим ће се омогућити најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ-дужник издржавања, овде тужени. Плаћањем тог износа и према схватању овог суда, а насупрот наводима ревизије, неће бити угрожена егзистенција туженог, посебно ако се има у виду да је тужени радно способан, да поред прихода из радног односа остварује приходе и од повремених радова на грађевини, те да живи сам у опремљеном делу породичне куће. При том, управо је тужени пред Центром за социјални рад навео да би могао да учествује у издржавању деце у износу на чије плаћање је обавезан у овом поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић